

L'euro convida a bodes

Una vegada un banquer em va dir que, a una fusió, s'hi va perquè hi ha un problema. Per als bancs espanyols, serà un problema l'arribada de l'euro? La rumorologia sobre casaments bancaris torna a ser moda.

El sots-governador del Banc d'Espanya, Miquel Martín, ha declarat que les entitats espanyoles tenen bona dimensió per al mercat local, però no per a la Unió Econòmica i Monetària. Una afirmació d'aquesta categoria no es fa si abans el servei d'estudis del banc emissor no ha analitzat la situació. L'anàlisi s'ha fet, i fins i tot n'ha sortit un llibre. S'hi pot llegir literalment que "els grans bancs espanyols no són particularment grans en el context europeu". I, encara més, que és probable que, en els pròxims anys, hi hagi "un procés de fusions i adquisicions de bancs a Espanya que, d'un costat permeti augmentar la dimensió i, d'un altre, ofereixi certes oportunitats per racionalitzar la seva estructura de costos".

Normalment, els banquers es manifesten en públic com a europeistes convençuts però, tot seguit, aprofiten per fer el ploriscó pels costos derivats de la introducció de l'euro. Per exemple, segons José María Amusátegui, president del Central Hispano, la factura de l'euro són 280.000 milions de pessetes. Es curiós perquè en la suma s'hi inclouen ni més ni menys que 100.000 milions que deixaran d'ingressar en concepte de comissions per canvi de divises. Càlculs com aquests s'han convertit en l'excusa perfecta perquè la banca vulgui passar el platet i reclami cobrar comissió pel canvi de pessetes a euros.

La realitat és que els efectes de l'euro ja fa temps que es noten en els balanços de la banca. Acostar-se a l'euro ha comportat la reducció persistent dels tipus d'interès. Aquest fet ha influït en l'estancament del marge d'intermediació. Això vol dir que la diferència entre els interessos que els bancs cobren pels crèdits i els que paguen pels dipòsits de la clientela es redueix. Vol dir que el negoci tradicional de la banca, comprar diner barat i vendre'l car, cada cop és més difícil. Fins i tot el modèlic Banc Popular va sorprendre els analistes financers amb una disminució del marge en els primers sis mesos de l'any.

Precisament és el Popular el banc que apareix sempre en totes les travesses sobre casoris, nuviatges, o el que sigui, en el món de la gran banca. És la peça ideal, la que tots voldrien caçar. Però una cosa és l'ideal, i una altra que el Popular accepti anar de víctima. Perquè no hi hagi dubtes ha sortit un dels accionistes, ni més ni menys que el gegant assegurador Allianz, per avisar que el banc dels Valls Taberner, si hi ha esdeveniments, adoptarà una posició activa, no passiva.

El banc que presideix Amusátegui però condueix l'enginyer Àngel Corcóstegui és un altre dels convidats permanents al ball de les fusions i adquisicions. Un dia els rumors apunten casament amb el Popular i un altre dia amb el BBV, això sense oblidar que tenen negocis compartits amb el Santander. Naturalment, quan el Central Hispano parla oficialment diu que planeja aliances amb bancs italians i anglesos i continuar enfortint-se a Iberoamèrica.

A l'Amèrica Llatina, els qui han entrat amb més força són el Santander i el BBV, que ja hi tenen més empleats que a l'estat espanyol. La pugna entre els dos Emílios, Ybarra del BBV i Botín del Santander, és total. Emilio Ybarra donaria el que fos per passar al davant de Botín, que va de líder després de la compra de Banesto.

Pot ser Argentària l'escenari del combat? La privatització està anunciada per a l'any que ve i es preveu que es crearà un nucli dur d'accionistes amb grans institucions estrangeres, sobretot europees. Aquest anunci no evita una estreta vigilància de Botín per evitar sorpreses del seu competidor. Tot i això, Ybarra, el del BBV, deia aquest estiu que no tenia accions d'Argentària ni intenció de comprar-ne.

Mentrestant, el Santander venia la seva participació al nord-americà First Union. Amb aquesta operació obtenia uns guanys de més de 200.000 milions de pessetes. Aquests diners tornaran a permetre tota mena d'especulacions. Però, i si el "problema" no és solament l'euro? El Banc d'Espanya diu que en l'expansió per Amèrica Llatina no es pot oblidar que aquella zona encara presenta molts riscos econòmics, polítics i socials. En un cas així, potser val la pena guardar un xec a la recambra. ■

MIQUEL RAMON

"Acostar-se a l'euro ha comportat la reducció persistent dels tipus d'interès i aquest fet ha influït en l'estancament del marge d'intermediació. En el context europeu, s'acosten temps de fusions."